

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΟΛΜΕ ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΜΝΗΜΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΤΕΜΠΟΝΕΡΑ (Πάτρα, 9/11/2011)

από τον Ηλία Παπαχατζή, μέλος του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ

Αγαπητοί Συνάδελφοι και Φίλοι,

Έχουν περάσει 20 ολόκληρα χρόνια από τότε που ο αγωνιστής συνάδελφος Νίκος Τεμπονέρας θυσιάστηκε για την Παιδεία και την Ελευθερία. Είκοσι χρόνια πέρασαν αλλά οι ομοιότητες με το σήμερα είναι μεγάλες. Την περίοδο του '90 είχαμε πάγωμα μισθών (0+0=14), μαζικές απολύσεις, κλείσιμο εργοστασίων, θέσπιση της μερικής απασχόλησης, ιδιωτικοποιήσεις (ΕΑΣ), μείωση των δαπανών για την Παιδεία, περικοπές διορισμών.

Ο Νίκος Τεμπονέρας πίστευε στα οράματα των νέων παιδιών, που εκείνο τον καιρό διεκδικούσαν μια Παιδεία με αξιοπρέπεια, μια ζωή με μέλλον. Ένωσε τη φωνή του με τους μαθητές, που ήθελαν ένα σχολείο χωρίς καταναγκασμούς, που ν' αφήνει πρωτοβουλίες στους μαθητές του και να τους ανοίγει δρόμους να κατανοήσουν τον κόσμο για να μπορέσουν να τον αλλάξουν. Η στάση του Νίκου Τεμπονέρα ήταν η καλύτερη απόδειξη για τη δυνατότητα, που υπάρχει ώστε οι φορείς της Παιδείας με αγώνα, αξιοπρέπεια, αλληλεγγύη και ανιδιοτέλεια να παλέψουν για αυτά που τους ανήκουν.

Ήρθαμε εδώ για να θυμηθούμε και να τιμήσουμε τη θυσία του συναδέλφου. Δεν μπορούμε να ξεχάσουμε τη γελοία και απαράδεκτη στάση της τότε εξουσίας απέναντι στο μαθητικό κίνημα, που τροφοδότησε τον κρατικό αυταρχισμό και την παρακρατική τυφλή βία της οποίας θύμα ήταν ο Νίκος Τεμπονέρας.

Ας κοιταχτούμε για λίγο στον καθρέφτη κι ας ρωτήσουμε: οργανώνουμε σήμερα αγώνες για μια καλύτερη παιδεία και κοινωνία; Υποστηρίζουμε τους αγώνες των νέων ανθρώπων; Γιατί μόνο σ' αυτήν την περίπτωση έχει νόημα να βρισκόμαστε απόψε εδώ. Τα απλά τελετουργικά μνημόσυνα, η απλή ανάμνηση χωρίς συνέχεια στο σήμερα και το αύριο είναι για τους κομπάρσους και τους τελειωμένους.

Κι εμείς ξέρουμε, αγαπητοί φίλοι, πως η ιστορία γράφεται με ανυπακοή.

Σήμερα, πριν από λίγο καιρό συγκεκριμένα, κάποιοι ήρθαν και μας είπαν ότι υπάρχει κρίση, που οι ίδιοι δεν την είχαν καταλάβει και πως πρέπει να την πληρώσουμε οι εργαζόμενοι και οι νέοι. Δεν μας είπαν την αλήθεια. Πρώτον, γιατί η κρίση είναι μια δομική κρίση του συστήματος της εκμετάλλευσης, δηλαδή του καπιταλισμού και δεύτερον γιατί η κρίση δεν είναι ελληνική, όπως προσπάθησαν να την παρουσιάσουν, αλλά ευρωπαϊκή και παγκόσμια. Στο όνομα λοιπόν της κρίσης, η κυβέρνηση χωρίς καμία λαϊκή νομιμοποίηση θεώρησε καλό να φέρει στη χώρα την τρόικα και το Μνημόνιο. Και από τότε όλως τυχαίως το ένα δικαίωμά μας τους μυρίζει, το άλλο τους ξυνίζει, το τρίτο τους βρωμάει...

Στο όνομα της δήθεν αντιμετώπισης της κρίσης και κατά παραβίαση του Συντάγματος αυτοί που έχουν τα λιγότερα πληρώνουν τα περισσότερα. Η σταθερή και μόνιμη εργασία έχει γίνει όνειρο απατηλό. Λένε στους νέους ότι έχουν ατομική ευθύνη που θα μείνουν άνεργοι, αφού πρώτα μαζέψουν προσόντα και χαρτιά φίρδην μίγδην και χωρίς αντίκρισμα. Και η Παιδεία; Προορίζεται απλά για να υποβαθμιστεί σ' έναν μηχανισμό επιτήρησης της νέας γενιάς και σ' ένα χώρο εθισμού στην ανταγωνιστικότητα και τις αξίες της αγοράς;

Αν έτσι έχουν τα πράγματα, αν δηλαδή δεν είναι ουσιαστική παιδεία οι 30 μαθητές ανά τμήμα που επανέφερε μετά από πολλά χρόνια η τωρινή ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας, αν δεν είναι Παιδεία η κατάργηση της Ενισχυτικής Διδασκαλίας και της Πρόσθετης Διδακτικής Στήριξης, αν δεν είναι Παιδεία η ελαχιστοποίηση των διορισμών, τότε τι κάνουμε όλοι εμείς;

Εμείς έχουμε την ευθύνη για να συνεχιστεί επιτέλους ο αγώνας του Νίκου Τεμπονέρα, να βγούμε όλοι μαζί στους δρόμους και να φωνάξουμε για μια Παιδεία, που να χωράει όλους τους μαθητές, όλους τους εκπαιδευτικούς, όλη τη γνώση και για μια Κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση.

Κάποιοι μεγαλόσχημοι τελευταία προσπάθησαν να ενοχοποιήσουν όλη την κοινωνία λέγοντας ότι «τα φάγαμε όλοι μαζί».

Μην ανησυχείς, συνάδελφε Νίκο, κάποιοι από εμάς ξέρουμε καλά ότι υπάρχουν και ιδανικά, που δεν τρώγονται, ούτε καταναλώνονται όπως νομίζουν ορισμένοι. Υπάρχουν αξίες «που δε βολεύονται με λιγότερο ουρανό». Προφανώς δεν είναι οι αξίες της αγοράς και του κέρδους. Δεν είναι η μοιρολατρία, ο συμβιβασμός και η παραίτηση · δεν είναι η μετατροπή της χώρας σε πειραματόζωο και χώρα υπό κατοχή.

Είναι όμως το δικαίωμα στη μόρφωση και στη δουλειά · είναι η ειρήνη και η ελευθερία · είναι η δίψα των νέων για έναν κοινωνικά δίκαιο κόσμο.

Όλα αυτά δε χωράνε στη μπότα της «Νέας Τάξης», και της παγκοσμιοποίησης.

Αλλά γι' αυτό είμαστε εδώ απόψε, αγαπητέ συνάδελφε Νίκο Τεμπονέρα. Για να σου δώσουμε όρκο τιμής κι αγώνα ότι αυτές οι αξίες χωράνε στη δική μας ψυχή, ότι θα συνεχίζουν να καθορίζουν και τα δικά μας βήματα.